

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Svatoně, soudkyně zpravodajky Veroniky Křest'ánové a soudkyně Daniely Zemanové o ústavní stížnosti stěžovatele **P. O.**, t. č. Vazební věznice Brno, zastoupeného Mgr. Janem Luběnou, advokátem, sídlem Cejl 494/25, Brno, proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 8 To 479/2025-28 ze dne 18. prosince 2025 a usnesení Městského soudu v Brně č. j. 8 PP 100/2025-21 ze dne 4. listopadu 2025, za účasti **Krajského soudu v Brně** a **Městského soudu v Brně**, jako účastníků řízení, takto:

I. Usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 8 To 479/2025-28 ze dne 18. prosince 2025 a usnesením Městského soudu v Brně č. j. 8 PP 100/2025-21 ze dne 4. listopadu 2025 bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a zákaz dvojího přičítání podle čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

II. Tato usnesení se proto ruší.

Odůvodnění:

I.
Úvod

1. Ústavní soud v nálezu řeší situaci, kdy stěžovatel podal žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Městský soud v Brně a následně ani Krajský soud v Brně této žádosti nevyhověly. Svá rozhodnutí přitom opřely primárně o protiprávní jednání stěžovatele, jehož se dopouštěl v minulosti, a o nedostatečný počet dosud udělených kázeňských odměn.

2. Ústavní soud dospěl k závěru, že obecné soudy posuzovaly splnění zákonných podmínek podmíněného propuštění zjednodušeně a mechanicky. Závěr o neprokázání polepšení stěžovatele založil krajský soud výhradně na počtu udělených kázeňských odměn, bez hlubšího zkoumání dalších relevantních faktorů. Městský soud pak nesplnění podmínky spočívající v předpokladu vedení řádného života dovodil výhradně z trestní minulosti stěžovatele, kterou navíc nehodnotil komplexně. V této souvislosti zcela přehlédl aktuální skutečnosti na straně stěžovatele, jež přitom mohou mít pro vytvoření prognózy dalšího chování stěžovatele nemalý význam. Obecné soudy nerespektovaly pravidla vyplývající z ustálené judikatury Ústavního soudu.

II.

Namítaná porušení ústavně zaručených práv a obsah napadených rozhodnutí

3. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky a § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí s tvrzením, že jimi došlo k porušení jeho ústavně zaručených práv zakotvených v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

4. Napadeným usnesením městského soudu byla zamítnuta stěžovatelova žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Městský soud konstatoval, že stěžovatel byl v průběhu výkonu trestu odnětí svobody pouze dvakrát kázeňsky odměněn, což nestačí k tomu, aby mohlo být jeho chování označeno za nadstandardní. Poukázal na opakované porušování právních předpisů stěžovatelem v minulosti a uzavřel, že stěžovatel „musí do budoucna nejprve prokázat odhodlání vedení řádného života výkonem delší části trestu, nadstandardně vzorným chováním, či dalšími relevantními kroky dávajícími záruku, že v budoucnu skutečně již povede řádný život“.

5. Proti usnesení městského soudu podal stěžovatel stížnost, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou. Ztotožnil se s argumentací městského soudu a konstatoval, že stěžovatel nesplnil druhou zákonnou podmínku podmíněného propuštění, neboť v potřebné míře neprokával polepšení. V závěru pak výslovně uvedl, že s ohledem na to ani nemusí být zjišťováno naplnění třetí zákonné podmínky podmíněného propuštění (předpoklad, že stěžovatel na svobodě povede řádný život).

III.

Argumentace stěžovatele

6. Stěžovatel namítá, že oba soudy nepřipustně přihlížely k dřívějším odsouzením, která již byla zahlazena. Má za to, že chování odsouzeného v minulosti a jeho sklony k páčání trestné činnosti nepatří mezi podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a soud má při tomto rozhodování přihlížet jen k období po nástupu výkonu trestu odnětí svobody a dále *pro futuro*. Poukazuje na to, že judikatura, na kterou se odvolával krajský soud v napadeném rozhodnutí (č. 6/1975 Sb. rozh. tr.), se týká ukládání trestu, při němž zákon výslovně stanoví povinnost individualizace, kdy takovou rozhodovací praxi nelze aplikovat v rozhodování o podmíněném propuštění. V reakci na argumentaci krajského soudu, podle které by k předčasnému propuštění z výkonu trestu odnětí svobody mělo docházet pouze u těch osob, které nadstandardně dobrým chováním vynikajícím nad běžný průměr ve výkonu trestu prokáží, že mají zájem na nápravě, stěžovatel namítá, že zákon žádná podobná komparativní kritéria nestanovuje. Domnívá se, že mu obecné soudy fakticky vyčítají neplnění fiktivního a ničím nepodloženého standardu, který se ani nepokusily zjistit, a tedy že v tomto rozsahu jejich rozhodnutí zcela libovolné.

7. Stěžovatel dále namítá, že obecné soudy vycházely ze závěru, že byl ve výkonu trestu odnětí svobody pouze dvakrát kázeňsky odměněn a nezohlednily třetí pochvalu udělenou před vydáním usnesení krajského soudu, ani celkem pět návrhů na kázeňskou odměnu, kdy některé návrhy byly spojeny do jediné pochvaly, což stěžovatel nemohl ovlivnit. V této souvislosti odkazuje na nález sp. zn. IV. ÚS 619/25 ze dne 30. června 2025 s tím, že i v jeho věci chybí materiální a kvalitativní posouzení jeho chování v průběhu výkonu trestu. Obecným soudům vytýká, že nereagovaly na skutečnosti týkající se jeho aktuální osobní a rodinné situace, na něž poukazoval, stejně jako na jím deklarované kroky, kterými chce eliminovat riziko recidivy, kdy si zajistil zaměstnání v dobré dostupnosti veřejné dopravy, popř. cyklodopravy z místa bydliště. Připomíná, že dokonce i státní zástupce při veřejném zasedání navrhoval jeho podmíněné propuštění.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

8. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, jenž byl účastníkem řízení, v němž byla vydána napadená rozhodnutí. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*) přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv.

V.

Vyjádření účastníků řízení

9. Krajský soud ve vyjádření v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného usnesení a navrhl zamítnutí ústavní stížnosti jako nedůvodné.

10. Městský soud ve vyjádření rovněž odkázal na odůvodnění napadeného usnesení.

11. Městské státní zastupitelství v Brně ani Krajské státní zastupitelství v Brně se k ústavní stížnosti nevyjádřilo, a v souladu s poučením, kterého se jim spolu s výzvou k vyjádření dostalo, se tak tato státní zastupitelství vzdala postavení vedlejšího účastníka (§ 28 odst. 2 a § 63 zákona o Ústavním soudu ve spojení s § 101 odst. 4 občanského soudního řádu).

12. Ústavní soud zaslal obdržená vyjádření stěžovateli na vědomí a k případné replice. Stěžovatel možnosti repliky nevyužil.

VI.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

13. Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně vymezil meze ústavněprávního přezkumu rozhodování obecných soudů o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody podle § 88 trestního zákoníku (viz např. usnesení sp. zn. III. ÚS 284/01 ze dne 20. září 2001, sp. zn. III. ÚS 1280/08 ze dne 10. června 2008, sp. zn. III. ÚS 458/09 ze dne 26. března 2009 nebo sp. zn. III. ÚS 338/10 ze dne 25. února 2010). Zdůraznil, že jde o mimořádný prostředek, který dává soudu možnost za stanovených podmínek odsouzeného podmíněně propustit z výkonu trestu odnětí svobody. Podmíněné propuštění přitom představuje možnost. Neexistuje (ani podústavní) subjektivní právo odsouzeného na podmíněné propuštění. Posuzování účelnosti využití tohoto institutu přísluší soudu, který je zákonem povolán ke zhodnocení relevantních okolností, mezi něž lze řadit jak prokázání polepšení odsouzeného, tak i důvodný předpoklad, že odsouzený povede na svobodě řádný život a jeho chování nevyvolává obavy z recidivy trestné činnosti.

14. Z hlediska ústavněprávního přezkumu je proto otázka, zda došlo k naplnění zákonných podmínek pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, plně věcí úvahy příslušného obecného soudu. Ke kasačnímu zásahu Ústavního soudu by mohlo dojít pouze za situace, kdy by napadené rozhodnutí bylo projevem zjevné interpretační libovůle, výrazem faktického omylu, nebo pokud by jeho odůvodnění bylo zatíženo závažnými logickými rozpory.

15. Trestní zákoník (ve znění účinném do 31. prosince 2025) v § 88 odst. 1 stanoví tři kumulativní podmínky, při jejichž splnění soud odsouzeného podmíněně propustí na svobodu. První, a objektivně lehce zjištělnou podmínkou je, že odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého trestu. Druhá a třetí podmínka se vztahují k osobě odsouzeného. Ten má prokázat, že se v důsledku výkonu trestu odnětí svobody polepšil (druhá podmínka). Třetí podmínka je konstruována jako alternativní, když soud buď musí dospět k závěru, že lze od odsouzeného očekávat vedení řádného života v budoucnu, anebo přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného.

16. V posuzované věci nebylo pochyb o splnění první uvedené podmínky podmíněného propuštění v podobě vykonání poloviny uloženého trestu. Jiná však byla situace v souvislosti s druhou zákonnou podmínkou podmíněného propuštění, tedy prokázáním polepšení se. Městský soud totiž v bodě 12 napadeného usnesení uvedl, že „...*lze konstatovat též polepšení odsouzeného...*“ a že „...*byl pouze 2x kázeňsky odměněn, a to pochvalou, což se vzhledem k délce prozatím vykonaného trestu jeví jako nedostatečné k tomu, aby jeho chování mohlo být označeno za nadstandardní...*“. Tato formulace – byť poněkud nejasná – naznačuje, že městský soud nepovažoval tuto podmínku za splněnou.

17. Krajský soud pak již jednoznačně uzavřel, že uvedenou podmínku stěžovatel nesplnil, v bodě 4 napadeného usnesení dovodil, že ke stejnému závěru dospěl i městský soud, a to na základě získání pouze dvou kázeňských odměn. Vyšel z toho, že k předčasnému propuštění z výkonu trestu by mělo docházet pouze u osob, které „...*zejména prokáží polepšení svým nadstandardně dobrým chováním vynikajícím nad běžný průměr ve výkonu trestu, tedy i tím, že svým aktivním jednáním nad rámec běžného slušného chování, a zejména pak snahou odčinit následky své trestné činnosti prokáží, že mají zájem na své nápravě*“. Krajský soud následně konstatoval, že to u stěžovatele nebylo zjištěno. Na to navázal tím, že vzhledem k nesplnění druhé zákonné podmínky podmíněného propuštění se nemusí zabývat splněním podmínky třetí, tj. předpokladem vedení řádného života (srov. body 6 a 7 usnesení krajského soudu).

18. Ústavní soud nemůže akceptovat způsob, jakým obecné soudy (zejména krajský soud) přistoupily k hodnocení splnění druhé zákonné podmínky podmíněného propuštění, tedy hodnocení míry stěžovatelova polepšení. Dominantním (a v případě krajského soudu dokonce výhradním) faktorem, který vzaly v této souvislosti v úvahu, byl počet stěžovatelem získaných kázeňských odměn. Polepšení se odsouzeného však má být posuzováno podle celé řady okolností, ať již jde o jeho chování ve výkonu trestu odnětí svobody a plnění jeho povinností, anebo o další faktory, jako např. nahrazení či jiné odčinění újmy způsobené trestným činem, dobrovolný a včasný nástup výkonu trestu apod. Není vhodné vycházet pouze z počtu nasbíraných kázeňských odměn či trestů, ale je třeba primárně hodnotit, za co byly kázeňské odměny či tresty odsouzenému uloženy (srov. nálezy sp. zn. II. ÚS 428/18 ze dne 28. listopadu 2018 a sp. zn. IV. ÚS 619/25 ze dne 30. června 2025, jakož i KALVODOVÁ, V. In ŠČERBA, F. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2025, komentář k § 88, marg. 20-25 či PÚRY, F. In ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 1404-1405).

19. Ústavní soud považuje za důvodné stěžovatelovy námitky související s tím, jak obecné soudy posuzovaly otázku jeho polepšení. Nejenže se spokojily pouze s konstatováním počtu udělených kázeňských odměn, aniž by se blíže zabývaly tím, za co byly uděleny, ale přehlížely i další okolnosti, na které v této souvislosti stěžovatel poukazoval v rámci veřejného zasedání a také ve své stížnosti proti usnesení městského soudu (srov. bod 9 usnesení městského soudu a bod 2 usnesení krajského soudu). Ty se týkaly nejen udělených odměn (včetně jejich kumulace, na niž poukazuje i v ústavní stížnosti), ale i dalších skutečností, jež při posuzování jeho polepšení měly být vzaty v úvahu.

20. Jako důvodnou vyhodnotil Ústavní soud též stěžovatelovu výhradu k výše uvedené argumentaci krajského soudu. Samotné znění zákona, odborná literatura ani judikatura nevyžadují „nadstandardní“ chování odsouzeného coby podmínku prokázání jeho polepšení. Není ostatně jasné, co by mělo být oním standardem, který musí odsouzený podle mínění krajského soudu překročit. Krajský soud v této souvislosti zmiňoval chování „*nad běžný průměr ve výkonu trestu*“ a jednání „*nad rámec běžného slušného chování*“. Nijak ovšem nenaznačil, co je podle jeho názoru „běžným průměrem ve výkonu trestu“, ani nevysvětlil, proč by podmíněné propuštění mělo být závislé na jeho překročení, resp. proč polepšení nelze založit na „běžném slušném chování“ odsouzeného. Krajský soud rovněž zcela ignoroval skutečnosti vyplývající z hodnocení chování stěžovatele poskytnutého věznicí, jež hovořily výrazně ve prospěch stěžovatele (srov. bod 7 usnesení městského soudu).

21. Ústavní soud tedy konstatuje, že obecné soudy, zejména pak krajský soud, přistoupily k otázce, zda stěžovatel prokázal polepšení, extrémně zjednodušeně, dá se dokonce říci, že ledabyle. Není od věci připomenout, že rozhodování o podmíněném propuštění je rozhodování o dalším trvání omezování osobní svobody jedince, tedy o mimořádně důležité otázce. Obecné soudy jsou proto povinny své rozhodnutí založit na pečlivém zvážení všech relevantních okolností a nemohou se uchýlit ke zjednodušenému posuzování splnění jednotlivých zákonných podmínek, např. právě v podobě pouhého konstatování počtu udělených kázeňských odměn.

22. V souvislosti s tím, jak městský soud posuzoval splnění třetí zákonné podmínky podmíněného propuštění, tedy předpoklad, že by stěžovatel na svobodě vedl řádný život, musí Ústavní soud nejprve odmítnout tvrzení stěžovatele, že při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí soud nemůže přihlížet k chování odsouzeného v minulosti (před výkonem trestu odnětí svobody) a k jeho sklonům k páčání trestné činnosti. Z ustálené judikatury Ústavního soudu totiž vyplývá, že obecné soudy k těmto faktorům při vytváření prognózy dalšího chování pachatele (tedy v souvislosti s uvedenou třetí podmínkou podmíněného propuštění) přihlížet mohou. Tato judikatura však zároveň zdůrazňuje, že k trestní minulosti odsouzeného nelze přistupovat mechanicky a formalisticky, tedy například nelze jen sledovat počty minulých odsouzení, bez zasazení do kontextu kriminální kariéry a života odsouzeného. Je nutné zohlednit i další, zejména aktuální poznatky k osobnosti odsouzeného, stavu jeho nápravy i prostředí, v němž by se ocitl po případném podmíněném propuštění na svobodu, a zabývat se též okolnostmi spáchané trestné činnosti při zaměření na míru překonání subjektivních příčin této trestné činnosti na straně odsouzeného. Je třeba vzít v potaz, před jak dlouhou dobou a z jakých důvodů došlo ke spáchání předchozích trestných činů, a zda lze z chování odsouzeného dovodit, že subjektivní příčiny páčání trestné činnosti překonal (svým náhledem na trestnou činnost, náhradou škody, schopností se bez trestné činnosti ekonomicky obejít atd.). Důkladný popis těchto skutečností a jejich řádné zvážení pak tvoří součást práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť jen řádně a neformalisticky odůvodněné rozhodnutí o žádosti odsouzeného odpovídá ústavním požadavkům (srov. nálezy sp. zn. II. ÚS 482/18 ze dne 28. listopadu 2018 či sp. zn. IV. ÚS 2393/21 ze dne 15. února 2022).

23. Ústavní soud v minulosti rovněž vyložil, že zahlazení odsouzení se vztahuje toliko k uloženému trestu, nikoliv i k závěru, že odsouzený se dopustil trestné činnosti. Zahlazením odsouzení se tak nevytváří právní fikce, že odsouzený nikdy žádný trestný čin nespáchal, ale jen že za něj nebyl potrestán. Přihlížení i k zahlazeným odsouzením nikoliv z hlediska trestů, které za ně byly uloženy, ale z hlediska sklonů pachatele páchat trestnou činnost, způsobu jejího páčání (zejména jde-li o speciálního recidivistu atd.), míře jeho kriminální narušenosti atd., přípustné je [srov. k tomu např. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 4. dubna 1974, sp. zn. Tpjf 28/73 (č. 10/1974 Sb. rozh. tr.), jakož i judikaturu Ústavního soudu, konkrétně nález sp. zn. II. ÚS 715/04 ze dne 1. prosince 2005 či usnesení sp. zn. IV. ÚS 2549/16 ze

dne 14. února 2017]. Taková okolnost má jistě menší význam, neboť bere-li ji soud do úvahy, musí přitom přihlídnout k tomu, že jde o již zahlazená odsouzení (nález sp. zn. I. ÚS 2726/14 ze dne 1. dubna 2015), ovšem vezme-li ji s tímto vědomím obecný soud do úvahy, žádné ústavně zaručené základní právo či svobodu tím neporušuje (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 2396/20 ze dne 7. října 2020).

24. Z rozhodovací praxe Ústavního soudu dále vyplývá požadavek, aby o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody soudy rozhodovaly vždy na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy komplexních informací o odsouzeném vztahujících se nejen k jeho minulosti, ale také k aktuálnímu stavu nápravy. Je nutné přihlídnout zejména ke konkrétní situaci stěžovatele či aktuálním podmínkám jeho návratu na svobodu (srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 2878/22 ze dne 21. listopadu 2022).

25. V nyní posuzované věci tedy nelze městskému soudu vytýkat, že přihlížel k předchozí protiprávní činnosti stěžovatele, a to včetně té, u které již došlo k zahlazení odsouzení. Zásadní chyby se však tento soud dopustil tím, že nerespektoval výše uvedená pravidla k tomu se vztahující a své hodnocení dosavadního života stěžovatele založil výhradně na stručné charakteristice kriminální minulosti stěžovatele, bez jakéhokoli zasazení do kontextu s aktuální situací. Městský soud konkrétně věnoval odůvodnění závěru o nesplnění podmínky spočívající v předpokladu vedení řádného života pouhé dvě věty v rámci bodu 13 napadeného usnesení, kde konstatoval, že stěžovatel je aktuálně potřetí ve výkonu trestu odnětí svobody a v minulosti mu byl uložen alternativní trest, čehož nevyužil a po prvotním prodloužení zkušební doby podmíněně odloženého trestu odnětí svobody bylo rozhodnuto o tom, že trest vykoná. Krajský soud se pak prognózou vedení řádného života ze strany stěžovatele vůbec nezabýval, jak již bylo zmíněno.

26. Ústavnímu soudu tak nezbývá než konstatovat, že i posuzování třetí zákonné podmínky podmíněného propuštění, tj. vytváření prognózy dalšího života stěžovatele v případě jeho propuštění na svobodu, bylo zatíženo vadami, jež z ústavněprávního hlediska nelze akceptovat. Trestní minulost stěžovatele, coby faktor, který již stěžovatel nemůže změnit, představovala jediný důvod, kvůli kterému městský soud dovedl nesplnění této podmínky. V napadeném rozhodnutí zcela opominul vzít v potaz skutečnosti, na které stěžovatel upozorňoval při veřejném zasedání (zajištěné zaměstnání a bydlení, pokrok v řešení rodinné situace, možnost dopravy do zaměstnání hromadnou dopravou aj. – srov. bod 9 usnesení městského soudu). Zmíněnou trestní minulost stěžovatele navíc posuzoval toliko povrchně, mechanicky, s důrazem na počet předchozích odsouzení. Městský soud tak při posuzování předpokladu vedení řádného života zásadním způsobem vybočil z výše uvedených pravidel formulovaných ve stabilizované judikatuře Ústavního soudu.

27. Ústavní soud rovněž připomíná, že podstata odůvodnění soudního rozhodnutí v případě zamítnutí žádosti o podmíněné propuštění je v tom, že odsouzenému má být rovněž jasné a srozumitelně vysvětleno (aniž by toto vysvětlení muselo být rozsáhlé), jakým konkrétním způsobem má jednat, aby prokázal polepšení a aby od něj bylo možno očekávat, že povede řádný život tak, aby měl vyšší šance při dalším projednání své žádosti o podmíněné propuštění. Každé zamítavé usnesení by tedy mělo obsahovat alespoň krátký „návod“ pro odsouzeného, jaké konkrétní změny se od něj očekávají. Teprve uvedením *konkrétních* důvodů, proč žádosti odsouzeného nebylo vyhověno, a to důvodů, které odsouzený mohl a může v průběhu výkonu trestu odnětí svobody ovlivnit, jej soudy mohou vést a motivovat k potřebné změně chování (viz nálezy sp. zn. III. ÚS 1711/21 ze dne 31. srpna 2021 či sp. zn. III. ÚS 2878/22).

VII. Závěr

28. Ústavní soud uzavírá, že obecné soudy přistoupily k posouzení toho, zda stěžovatel splnil zákonné podmínky podmíněného propuštění, v rozporu se zákonem stanovenými podmínkami a též zjednodušeným způsobem, který neodpovídá významu rozhodnutí o dalším odnětí svobody. Napadená rozhodnutí vykazují výraznou odchylku od pravidel vyplývajících z ustálené judikatury Ústavního soudu, a to hned v několika směrech. V důsledku toho Ústavnímu soudu nezbývá než konstatovat, že těmito rozhodnutími obecné soudy porušily ústavně zaručená práva stěžovatele na soudní ochranu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny a zákaz dvojího přičítání podle čl. 40 odst. 5 Listiny.

29. Protože uvedené vady vykazovalo jak napadené usnesení městského soudu, tak napadené usnesení krajského soudu, Ústavní soud přistoupil ke kasaci obou napadených rozhodnutí. Obecné soudy budou povinny při dalším rozhodování posoudit komplexně všechny faktory relevantní pro důkladné posouzení, zda stěžovatel svým chováním prokázal polepšení a zda od něj lze očekávat vedení řádného života v případě podmíněného propuštění, aniž by se uchýlily k posuzování zjednodušenému a mechanickému. Musí přitom vzít v úvahu i okolnosti, které nastaly v mezidobí, tj. v době po vydání napadených rozhodnutí do rozhodnutí nového. Právě proto, jakož i s přihlédnutím k tomu, že dosavadní úvahy obecných soudů postrádaly komplexnost a důkladnost, se jeví účelné zrušit i napadené usnesení městského soudu, čímž bude stěžovateli zachována možnost případně brojit proti novému rozhodnutí městského soudu stížností. Ústavní soud zdůrazňuje, že nijak nepředjímá výsledek tohoto nového zkoumání splnění podmínek pro podmíněné propuštění stěžovatele, to i nadále zůstává úkolem obecných soudů, které jej však musí tentokrát splnit podstatně důslednějším způsobem.

30. Ústavní soud proto podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a napadená usnesení městského soudu a krajského soudu podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona zrušil. Takto rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť od něj nebylo možno očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně 4. března 2026

Jan Svatoň
předseda senátu